

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Кж1-751/22
17.01.2023. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Олге Пековић, председника већа, Мирјане Војиновић и Јелене Вилотијевић, чланова већа, са записничарем Слађаном Живановић, у кривичном предмету против окривљеног АА, због кривичног дела тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 3 КЗ у вези члана 33 КЗ и др, окривљеног ББ, због кривичног дела разбојништво из члана 206 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ и др. и окривљеног ВВ, због кривичног дела тешка крађа у покушају из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ у вези члана 30 и члана 33 КЗ у саизвршилаштву, одлучујући о жалбама браниоца по службеној дужности окривљеног АА, адвоката Силване Стефановић из Краљева, браниоца окривљеног ББ, адвоката Биљане Драгаш из Београда и браниоца окривљеног ВВ, адвоката Ружице Кукић из Краљева, изјављеним против пресуде Основног суда у Краљеву 55К-348/21 од 29.04.2022. године, у седници већа одржаној сходно члану 447 ЗКП, у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Силване Стефановић и браниоца окривљеног ББ, адвоката Биљане Драгаш, а у одсуству уредно обавештених окривљених АА и ББ и Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу, донео је дана 17.01.2023. године, једногласно

П Р Е С У Д У

I-Усвајањем жалби бранилаца окривљеног АА и окривљеног ВВ, **УКИДА СЕ** пресуда Основног суда у Краљеву 55К-348/21 од 29.04.2022. године, у осуђујућем делу под VI тачка 10 изреке у односу на кривично дело тешка крађа у покушају из члана 204 став 1 тачка 1 Кривичног законика у вези члана 30 и 33 Кривичног законика и предмет у том делу враћа првостепеном суду на поновно суђење.

II-Делимичним усвајањем жалби бранилаца окривљеног АА и окривљеног ББ, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Основног суда у Краљеву 55К. 348/21 од 29.04.2022. године, у осуђујућем делу у односу на окривљеног АА у погледу правне оцене дела и одлуке о казни, а у односу на окривљеног ББ у делу одлуке о казни, тако што Апелациони суд у Крагујевцу, противправне радње окривљеног АА описане у ставу I тачка 1, ставу IV

тачка 5, став V тачка 6, 7, 8 и 9 за које је оглашен кривим, правно оцењује као продужено кривично дело тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ у вези члана 33 КЗ и члана 61 КЗ, за које кривично дело му утврђује казну затвора у трајању од 3 (три) године, за кривично дело разбојништво из члана 206 став 1 КЗ, утврђује казну затвора у трајању од 2 (две) године и задржава као правилно утврђене казне затвора за продужено кривично дело посебни случајеви фалсификовања исправе из члана 356 тачка 5 у вези члана 355 став 2 у вези става 1 КЗ у вези члана 33 и 61 КЗ, у трајању од 1 (једне) године и 7 (седам) месеци и за продужено кривично дело неовлашћено коришћење туђег возила из члана 213 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ и члана 61 КЗ, у трајању од 1 (једне) године, па га **ОСУЂУЈЕ на јединствену казну затвора у трајању од 7 (седам) година и 6 (шест) месеци**, уз урачунавање времена проведеног у притвору од 11.02.2021. године до 20.04.2022. године, а окривљеном ББ за кривична дела за које је оглашен кривим утврђује казне затвора и то за кривично дело разбојништво из члана 206 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ, казну затвора у трајању од 2 (две) године, за продужено кривично дело посебни случајеви фалсификовања исправе из члана 356 тачка 5 у вези члана 355 став 2 у вези става 1 КЗ у вези члана 33 и 61 КЗ, казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 7 (седам) месеци, за продужено кривично дело неовлашћено коришћење туђег возила из члана 213 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ и 61 КЗ, казну затвора у трајању од 1 (једне) године, за кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23 став 1 Закона о јавном реду и миру, казну затвора у трајању од 1 (једне) године, па га **ОСУЂУЈЕ на јединствену казну затвора у трајању од 5 (пет) година и 6 (шест) месеци**, уз урачунавање времена проведеног у притвору од 11.02.2021. године до 04.07.2022. године, док се у преосталом делу **ОДБИЈАЈУ** као неосноване и у непреиначеном делу првостепена пресуда, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву 55К. 348/21 од 29.04.2022. године, окривљени АА је оглашен кривим да је извршио кривично дело тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 3 КЗ у вези члана 33 КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и 7 (седам) месеци, кривично дело разбојништво из члана 206 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) године, продужено кривично дело посебни случајеви фалсификовања исправе из члана 356 тачка 5 у вези члана 355 став 2 у вези става 1 КЗ у вези члана 33 и 61 КЗ, за која му је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и 7 (седам) месеци, продужено кривично дело неовлашћено коришћење туђег возила из члана 213 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ и члана 61 КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године, продужено кривично дело тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ у вези члана 33 и члана 61 КЗ, за које кривично дело му је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци и кривично дело тешка крађа у покушају из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ у вези члана 33 и члана 30 КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 10 (десет) година, уз урачунавање времена проведеног у притвору од 11.02.2021. године до 20.04.2022. године. Наведеном пресудом окривљени ББ је оглашен кривим да је извршио кривично дело разбојништво из члана 206 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 4 (четири) године и 6 (шест) месеци, продужено кривично дело посебни случајеви фалсификовања исправе из члана 356 тачка 5 у вези члана 355 став 2 у вези става 1 КЗ у вези члана 33 КЗ и 61 КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању

од 2 (две) године и 5 (пет) месеци, продужено кривично дело неовлашћено коришћење туђег возила из члана 213 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ и 61 КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и 7 (седам) месеци и кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23 став 1 Закона о јавном реду и миру за које му је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и 1 (једног) месеца, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 9 (девет) година и 6 (шест) месеци уз урачунавање временаведеног у притвору у периоду од 11.02.2021. године до 04.07.2022. године. Окривљени ВВ је оглашен кривим да је извршио кривично дело тешка крађа у покушају из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ у вези члана 30 КЗ и члана 33 КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци. Окривљени АА, окривљени ББ и окривљени ВВ су обавезани да у корист буџетских средстава суда на име паушала плате износ од по 5.000,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, као и да плате остале трошкове кривичног поступка о којима ће суд одлучити посебним решењем. Окривљени АА је обавезан да оштећеној ГГ на име истакнутог имовинскоправног захтева плати износ од 12.000,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде. Оштећени ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ и ЗЗ су упућени на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева, сходно члану 258 став 4 ЗКП. Сходно члану 91 и 92 КЗ од окривљеног АА и окривљеног ББ одузима се имовинска корист прибављена кривичним делом.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

-бранилац окривљеног АА, адвокат Силвана Стефановић из Краљева, због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији и другим одлукама, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да се преиначи и окривљени осуди на блажу казну. У жалби је тражила да окривљени и она као његов бранилац буду обавештени о седници већа другостепеног суда.

-бранилац окривљеног ББ, адвокат Биљана Драгаш из Београда, због битних повреда одредаба Законика о кривичном поступку, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се побијана пресуда преиначи тако што ће се окривљени ослободити од кривичне одговорности или укине и предмет врати на поновни поступак или да се пресуда преиначи и окривљеном изрекне блажа казна. У жалби је тражила да окривљени и она као његов бранилац буду обавештени о седници већа другостепеног суда.

-бранилац окривљеног ВВ, адвокат Ружица Кукић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се побијана пресуда преиначи, тако што ће се окривљени ослободити од оптужбе или да се укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Апелациони јавни тужилац у Крагујевцу је у свом поднеску КТЖ-785/2022 од 01.12.2022. године, предложио да се жалбе бранилаца окривљених одбију као неосноване, а првостепена пресуда потврди.

Апелациони суд у Крагујевцу је у седници већа, одржаној сходно члану 447 ЗКП, у присуству адвоката Силване Стефановић, као браниоца окривљеног АА и браниоца окривљеног ББ, адвоката Биљане Драгаш, а у одсуству окривљених који су о седници већа обавештени преко установе у којој се налазе на издржавању кривичних санкција - КПЗ у Нишу, а исти нису спроведени на седницу већа, јер је веће нашло да њихово присуство није неопходно за разјашњење ствари, у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу, размотрио целокупне списе предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутим у жалбама, сходно одредеби члана 451 ЗКП, па је по оцени жалбених навода и предлога и мишљења и предлога Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу, нашао:

Жалбе бранилаца окривљених АА и ББ су делимично основане, док је жалба браниоца окривљеног ВВ, у целости основана.

Основано се жалбама бранилаца окривљеног АА и окривљеног ББ, у погледу радњи описаних у ставу VI тачка 10 у осуђујућем делу пресуде, у ком делу је оптужним актом окривљенима стављено на терет кривично дело тешка крађа у покушају из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ у вези члана 30 и 33 КЗ у саизвршилаштву и за које радње су оглашени кривим побијаном пресудом, наводи да је првостепана пресуда захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, која се огледа у томе да су дати разлози у погледу чињеница које су предмет доказивања потпуно нејасни и у знатној мери противречни услед чега се законитост и правилност пресуде у том делу не могу испитати, па је њено укидање у смислу члана 458 став 1 КЗ у том делу било нужно.

Наиме, првостепени суд наводи да је ценио одбрану окривљеног АА, коју је дао на записнику ПУ Краљево од 02.07.2020. године, у присуству изабраног браниоца, када је у целости признао извршење кривичног дела и објаснио улогу окривљеног ВВ у извршењу тог кривичног дела, да су окривљени АА и ВВ на главном претресу, признали извршење наведеног кривичног дела, а која признања су у свему потврђена записником о увиђају места догађаја и о форензичком прегледу лица места, као и исказом оштећене ИИ која се изјашњавала у односу на оно што јој је познато у вези извршења овог кривичног дела, док исказ сведока ЈЈ оцењује као пристрасно дат у покушају да својим исказом помогне окривљенима да избегну кривичну одговорност, јер је њен исказ у супротности са материјалним доказима, као и признању самих окривљених.

Међутим, основано је указивање у жалбама браниоца да у побијаној пресуди нису дати јасни и аргументовани разлози о чињеницама које су предмет доказивања везано за ово кривично дело, с обзиром да из одбране окривљеног АА у полицији, произилази да није оспорио да је критичном приликом заједно са окривљеним ВВ дошао до куће оштећене ИИ, да су отишли са задње стране исте, пришли до једног прозора у приземљу куће, да је окривљени ВВ шрафцигером ољуштио лепак на раму прозора у намери да га лакше разбије, а да је он руком придржавао стакло, да је у једном тренутку стакло пукло, да је посекао руку, почео да крвари и да су уплашени тиме изашли из дворишта и вратили се у ауто. Наводи да је пар дана након догађаја поново отишао до исте куће, ушао кроз тако разбијен прозор, резгледао шта има у просторијама у кући, да

ништа није одузео, наводећи да је у кућу ушао из радозналости без намере да из ње било шта узме, већ да је планирао да наредних дана са својим друштвом проводи време у тој кући, јер је знао да у истој нико не живи. Окривљени ВВ у полицији је навео да је са својим другом окривљеним АА, на његов предлог отишао у ту кућу за коју је окривљени АА рекао да у њој нико не живи, да је шрафцигером покушао да обије прозор али у томе није успео, да је у једном моменту пукло стакло, да се окривљени АА посекао и да су након тога одмах отишли до хитне службе када је окривљеном АА превијена рука. Даље, из списка предмета произилази да су се окривљени пред јавним тужиоцем бранили ћутањем, а након тога и на главном претресу, да би након спајања списка овог предмета К-2/22, списима предмета 55К-348/21, ради вођења јединственог поступка, окривљени на главном претресу изјавили да признају извршење наведеног кривичног дела.

По оцени Апелационог суда, закључак првостепеног суда да су окривљени на начин и радњама како је то описано у ставу VI тачка 10 побијане пресуде извршили кривично дело тешка крађа у покушају из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ у вези члана 30 и 33 КЗ се, за сада, не може прихватити као правилан, јер се на основу постојећег доказног материјала не може са сигурношћу закључити да су окривљени извршили кривично дело за које су оптужени, с обзиром да првостепени суд није поуздано разјаснио и утврдио све релевантне чињенице које су предмет доказивања и које су од значаја за утврђивање потпуног и правилног чињеничног стања, а што је везано за кривицу окривљених и оцену њихове одбране.

Одредбом члана 428 став 6 ЗКП, прописана је обавеза суда да у образложењу пресуде изнесе разлоге за сваку тачку пресуде, а одредбом члана 428 став 8 ЗКП, прописано је шта између осталог треба да садржи образложење пресуде којом је окривљени оглашен кривим и у склопу тог образложења мора да садржи чињенично стање у оној мери колико је то потребно за такву врсту пресуде, а што је у конкретном случају изостало.

Окривљени АА и окривљени ВВ побијаном пресудом у ставу VI тачка 10 изреке, оглашени су кривим да су током ноћи 26/27.06.2020. године у Краљеву, у улици 15 К..... број, покушали да обијањем затвореног простора одузму туђу покретну ствар другом, у намери да њеним присвајањем себи прибаве противправну имовинску корист, на тај начин што су по претходно постигнутом договору дошли до породичне куће оштећене ИИ, након чега су ушли у двориште, са задње стране пришли дрвеном двокрилном прозору који се налазио у приземљу куће где је окривљени ВВ шрафцигером покушао да ољушти лепак рама прозора, док је окривљени АА придржавао стакло све са намером да прозор лакше разбију, али када је стакло на прозору пукло и окривљеном АА исекло руку, нису улазили у унутрашњост куће, већ су напустили место догађаја, да би окривљени АА 30.06/01.07.2021. године, поново сам дошао до породичне куће оштећене ИИ, кроз раније начињен отвор ушао у унутрашњост куће, извршио детаљну преметачину али том приликом ништа није отуђио, већ се удаљио у непознатом правцу са места догађаја, и да су на описани начин извршили кривично дело тешка крађа у покушају из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ у вези члана 30 и 33 КЗ.

Основано је указивање у жалбама бранилаца, да првостепени суд није правилно утврдио чињенично стање и да је то имало за последицу и погрешну примену

материјално правних прописа, односно погрешну одлуку суда да се радњама окривљених стичу битна обележја кривичног дела које им се ставља на терет. Наиме, из чињеничног описа изреке пресуде, а и из самог оптужног акта произилази да им се не ставља на терет да су ушли у унутрашњост куће, а окривљени у својим одбранама које су дали у полицији то потврђују. Такође, из њихових одбрана не произилази да су имали намеру да у кућу уђу и да исту обију у циљу прибављања противправне имовине користи (окривљени АА се изјашњава да је ушао из радозналости знајући да је кућа напуштена, а са планом да у тој кући доведе друштво ради дружења, а ни окривљени ВВ у својој одбрани не наводи да је радње за које се терете предузимао у намери прибављања противправне имовинске користи). Основано се у жалбама указује да признање извршења радњи које су критичном приликом предузели, без утврђивања намере да исте предузимају у циљу прибављања противправне имовинске користи доводе у сумњу закључак првостепеног суда да исте представљају радње извршења кривичног дела, онако како је то описано у оптужном акту јавног тужиоца и да саме за себе не могу представљати довољан доказ за доношење осуђујуће пресуде и да радње окривљених описане у оптужном акту јавног тужиоца и изреци побијане пресуде садрже сва законом прописана битна обележја бића кривичног дела тешка крађа у покушају из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ у вези члана 30 и 33 КЗ, тачније радњу извршења предметног кривичног дела – покушај одузимања другом туђе покретне ствари. Како у конкретном случају не постоји покушај одузимања другом туђе покретне ствари, с обзиром да битно обележје овог дела чини одузимање другом туђе покретне ствари у намери прибављања противправе користи, основано се жалбама бранилаца окривљених доводи у сумњу закључак првостепеног суда да се у радњама окривљених стичу сва битна како објективна тако и субјективна обележја кривичног дела тешка крађа у покушају из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ у вези члана 30 и 33 КЗ.

Имајући у виду напред изнето, по налажењу другостепеног суда, првостепени суд је пропустио да на јасан и поуздан начин утврди одлучне чињенице које су од значаја за решавање ове кривичне ствари и да за своју одлуку изнесе јасне разлоге, што је утицало на правилно пресуђење у погледу наведеног кривичног дела, с обзиром да је суд био у обавези да све чињенице поуздано утврди и да своје чињеничне и правне закључке заснује на убедљивим и доказаним чињеницама. Такође, основано је указивање у жалби браниоца окривљеног АА, да је у овом делу пресуда заснована и на незаконитом доказу, исказу сведока ЈЈ, која се на главном претресу користила својим правом да не сведочи, с обзиром да је ванбрачна супруга окривљеног АА, а првостепени суд је њен исказ ценио како засебно тако и у вези осталих доказа, у циљу утврђивања да ли је окривљени АА извршио наведено кривично дело.

У поновном поступку првостепени суд ће отклонити битне повреде одредаба кривичног поступка на које му је указано, разјаснити све друге неопходне чињенице ради правилног и потпуног утврђивања чињеничног стања, од чега зависи правилна примена закона и брижљиво ценити све изведене доказе како појединачно тако и у међусобној повезаности.

Такође, првостепени суд ће извести и доказе које странке буду предлагале, а за које овај суд оцени да су неопходни, а тичу се предмета доказивања (члан 83 ЗКП), водећи рачуна и о чињеницама које окривљени признају и не оспоравају, сходно одредби

члана 15 и 16 ЗКП, како би извео закључак о извесности постојања одређене чињенице и донети правилну и на закону засновану одлуку.

Предмет оцене другостепеног суда су били жалбени наводи браниоца окривљеног АА, да је побијана пресуда у осталом делу донета уз битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 3 и 11 и став 2 тачка 1, 2 и 3 ЗКП, наводећи да је окривљени за кривична дела описана у изреци пресуде осуђен на јединствену казну затвора у укупном трајању од 10 (десет) година, иако за та дела претходно није оглашен кривим, што је противно одредби члана 2 КЗ, да се казна може изрећи само учиниоцу који је крив за учињено кривично дело, као и одредбу члана 14 став 1 КЗ, који предвиђа кривицу као општи елемент кривичног дела, тако да је по наводима жалбе окривљени осуђен без утврђене кривице, што је противно и одредби члана 428 став 3 ЗКП, јер постоји неразумљивост и противречност изреке пресуде и разлога у образложењу. Такође се у жалби наводи да првостепени суд у тачки 2. изреке пресуде у чињеничном опису дела наводи да су окривљени АА и окривљени ББ кривично дело разбојништво из члана 206 став 1 КЗ, извршили тако што је окривљени АА користио пиштољ марке ЦЗ 99, ближих ознака у изреци, које је прибавио извршењем кривичног дела тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 3 у вези члана 33 КЗ, описаног под тачком 3. диспозитива, а да се ова тачка односи на сасвим друго кривично дело (посебни случајеви фалсификовања исправе у саизвршилаштву из члана 356 тачка 5 у вези члана 355 став 2 у вези става 1 у вези члана 33 и 61 КЗ и продужено кривично дело из члана 213 став 1 у вези члана 33 и 61 КЗ), чиме је створена неразумљивост и противречност изреке пресуде наводећи да је на сличан начин у делу изреке под тачком 3. а) и б), описано да је приликом извршења тих кривичних дела и коришћено возило „Ауди А4“, а са којим возилом је извршено кривично дело разбојништво у саизвршилаштву из члана 206 став 1 у вези члана 33 описаног под тачком 4. диспозитива, иако се под тачком 4. у побијаној пресуди описује кривично дело ББ ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23 став 1 Закона о јавном реду и миру. По наводима жалбе, побијана пресуда је донета и уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 3 ЗКП, јер је кривични поступак вођен, с обзиром на висину запређене казне од стране већа, али да је отправак пресуде, противно одредби члана 427 став 4 ЗКП, као и изворник исте, потписан од стране поступајућег судије као судије појединца, док је записник о већању потписан од стране судије као председника већа, што упућује на закључак да је одлука донета од стране суда у непрописном саставу, а уз то неразумљива и противречна.

Указујући на наведену битну повреду, која је по наводима жалбе, такође од одлучног утицаја на законитост и правилност донете одлуке, у жалби се наводи да првостепени суд на страни 15. образложења, пресуду заснива на ближе побројаним доказима, иако ове доказе није извео на главном претресу од 28.04.2022. године, чиме је поступио супротно одредби члана 419 став 1 ЗКП и одредби члана 388 став 3 ЗКП, па је упитно које и какво је чињенично стање утврдио. Такође, жалбом се указује да је побијана пресуда донета и уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, јер су дати нејасни и противречни разлози о одлучним чињеницама, а делом су потпуно изостали, због чега се не може испитати законитост и правилност пресуде, а да је наведено имало за последицу погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну примену материјалног права.

Предмет оцене су били и жалбени наводи браниоца окривљеног ББ, адвоката Драгаш Биљане, који првостепену пресуду побија због битних повреда одредаба члана 368 став 2 тачка 11 ЗКП раније важећег ЗКП (што би била повреда из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП), указујући да првостепени суд није разјаснио да ли је одбрана коју је окривљени ББ дао у полицији у присуству браниоца по службеној дужности, дата под принудом и претњом, а с обзиром на евидентну чињеницу да је окривљени ББ имао повреде у виду скорелих огреботина црвене боје на челу (о којима окривљени није желео да се том приликом изјашњава у тужилаштву, али да одбрана сматра да је тужилац по службеној дужности морао да утврди врсту и тежину повреда, као и механизам наношења истих), а посебно имајући у виду да је окривљени у каснијем току поступка на главном претресу навео да одбрану у Полицијској управи у Краљеву није изнео, да је тамо писао ко је шта стигао, да су га полицијски службеници тукли и да је под принудом потписао записник, а по наводима жалбе чињеница да окривљени није рекао браниоцу који му је тада постављен по службеној дужности, да су га полицијски службеници тукли, је прихватљива јер је у тој просторији приликом саслушања било присутно десет полицијских службеника.

Супротно жалбеним наводима бранилаца окривљених, првостепена пресуда је јасна и разумљива, како изрека, тако и образложење, дати су разлози о свим чињеницама које су предмет доказивања из којих се поуздано утврђује како су окривљени АА и ББ извршили предметна кривична дела, које су све радње предузели ради извршења истих, из разлога пресуде се види који докази потврђују одлучне чињенице које су предмет доказивања и како је првостепени суд ценио изведене доказе и одбране окривљених АА и ББ, што је у складу са садржином доказа на којима се заснивају утврђења првостепеног суда.

Првостепени суд је у образложењу побијане пресуде, сходно одредби члана 428 ЗКП, изнео које чињенице је утврдио на основу доказа изведених у поступку и из којих разлога их узима као доказане или недоказане, дајући при томе нарочито оцену противречних доказа, којим разлозима се руководио при решавању правних питања, а нарочито при утврђивању да ли су окривљени учинили предметна кривична дела и које одредбе закона су примењене на окривљене. Супротно жалбеним наводима, правилно је првостепени суд (осим у погледу кривичног дела описаног у ставу VI тачка 10 изреке, у ком делу је првостепена пресуда укинута) утврдио да су окривљени у време, на месту и на начин описан у изреци побијане пресуде извршили кривична дела за која су оптужени и осуђени побијаном пресудом и у образложењу су дати јасни и аргументовани разлози о свим чињеничким и правним закључцима које прихвата и овај суд и на исте упућује.

Цењени су жалбени наводи да је изрека пресуде нејасна и неразумљива, тиме што је у изреци пресуде у чињеничном опису дела у тачки 2. и 3. а) и б), (окривљени АА и ББ оглашени у тачки 2. кривим да су извршили у саизвршилаштву кривично дело разбојништво из члана 206 став 1 КЗ, у тачки 3 а) и б) продужено кривично дело из члана 356 тачка 5 у вези члана 355 став 2 у вези става 1 у вези члана 33 и 61 КЗ), првостепени суд навео да се ради о предметима који су коришћени у извршењу дела описани под тачкама три и четири диспозитива (пиштољ и аутомобил). Међутим, имајући у виду да су списима предмета 55К-348/21, здружени списи К-475/19 и К-2/22, ради вођења јединственог поступка, на основу којих оптужних аката је донета побијана пресуда,

чињеница да је првостепени суд пропустио да приликом израде изреке побијане пресуде (која је другачије означена по ставовима и бројевима у односу на оптужне акте) уреди и да је због тога остало чињенично описано да се ради о предметима извршења других кривичних дела (описаних под тачком 3. и 4. диспозитива оптужних аката), не чини побијану пресуду нејасном и неразумљивом у погледу одлучних чињеница које су предмет доказивања. Наиме, везано за чињенични опис радње извршења кривичног дела разбојништво из члана 206 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ, окривљени АА није оспорио извршење овог дела на начин и радњама како је то описано, осим што је оспорио висину прибављене противправне имовинске користи. Окривљени није оспорио да је критичном приликом, приликом извршења дела, користио пиштољ ЦЗ 99 калибра 9 мм, а који је прибављен извршењем кривичног дела из члана 204 став 1 тачка 3 КЗ, па тиме што се наводи да се ради о кривичном делу описаног под тачком 3. диспозитива (а што се односи на диспозитив оптужног акта), то не чини изреку пресуде неразумљивом. Такође, окривљени АА и окривљени ББ нису оспорили радње које су предузимали описане у тачки 3. а) и б) пресуде, посебни случајеви фалсификовања исправе из члана 356 тачка 5 у вези члана 355 став 2 у вези става 1 КЗ у вези члана 33 и 61 КЗ у продуженом трајању, па навођење да су за извршење кривичног дела користили возило „Ауди А4“, тако што су га означили неприпадајућим таблицама, а које су користили за извршење кривичног дела разбојништва (описаног под тачком 4. диспозитива оптужног акта), као што је већ речено, не чини изреку нејасном и неразумљивом у погледу одлучних чињеница које су предмет доказивања.

Супротно жалбеним наводима, побијана пресуда није донета ни уз битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, јер су о чињеницама које су предмет доказивања изнети јасни и образложени разлози који се жалбеним наводима не доводе у сумњу.

Неосновани су и жалбени наводи браниоца окривљеног АА, да је побијана пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 3 ЗКП и да је та повреда била од одлучног утицаја на правилност и законитост пресуде, с обзиром да је другостепени суд из списка предмета утврдио да је у овом поступку правилно, сходно члану 21 став 1 тачка 1 ЗКП, председавало веће од једног судије и двоје судија – поротника и да је у већу донета побијана пресуда, а чињеница да је отправак пресуде и изворник исте потписан од стране судије као судије појединца, а не председника већа, по налажењу овог суда, представља технички пропуст, које је без одлучног утицаја на доношење законите и правилне пресуде.

Као неосновани су оцењени и жалбени наводи браниоца окривљеног ББ, који се у својој жалби позива на битну повреду одредби члана 368 став 2 тачка 11 ЗКП (раније важећег Законика о кривичном поступку), а из садржине жалбе суштински произилази да сматра да је пресуда заснована на незаконито прибављеним исказима окривљеног ББ, који су дати пред полицијом и да суд током поступка није проверио наводе одбране окривљеног, да је у полицији записник потписао под принудом и да је оваквим поступањем суда повређено право на одбрану окривљеног ББ. Из садржине записника о саслушању окривљеног ББ у ПУ Краљево, ПС Врњачка Бања, ЕДД број 70342/21 од 12.02.2021. године, утврђује се да је окривљени дао одбрану у присуству браниоца по службеној дужности, где се детаљно изјаснио на који начин и под којим

околностима је заједно са окривљеним АА извршио продужено кривично дело посебни случајеви фалсификовања исправе из члана 356 тачка 5 у вези члана 355 став 2 у вези става 1 КЗ и неовлашћено коришћење возила из члана 213 став 1 КЗ, при којим наводима је остао и приликом саслушања код јавног тужиоца, а након тога и на главном претресу признао ова кривична дела (описана у ставу II тачка 3. а) и б) изреке пресуде), а које признање је потврђено и исказима оштећених власника возила, записницима о увиђају лица места и другим изведеним доказима током поступка. Везано за кривично дело разбојништво из члана 206 став 1 КЗ, које му се ставља на терет да га је извршио заједно са окривљеним АА (описаног у ставу II тачка 2. изреке пресуде), окривљени није оспорио да је критичном приликом управљао возилом марке „Ауди А4“, да су дошли до продавнице „Миг 2“, да је АА изашао, али да њему није било познато да ће окривљени АА из наведене радње уз употребу пиштоља одузети новац и да његова улога није била да остане у возилу и да пази да неко не наиђе, како му се ставља на терет, већ је мислио да ће окривљени АА у радњи купити неке ствари за јело. Везано за кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23 став 1 Закона о јавном реду и миру, окривљени ББ је оспорио да је имао намеру да омета службено лице у вршењу службене дужности, наводећи да је био стицај околности да полицијском службенику није показао личну карту, да је нагло додао гас и кренуо да бежи локалним путем према Новом Селу, при чему је видео да је за њим кренуло службено возило, али да се он и поред тога није зауставио све до момента док није возилом слетео са пута, а да је затим изашао из возила и побегао. Имајући увиду изнето, окривљени суштински није мењао одбрану током поступка, па уз чињеницу да је одбрану у полицији износио у присуству браниоца, у законито спроведеном поступку, жалбени наводи су оцењени као неосновани.

Окривљени АА је на главном претресу навео да признаје извршење радњи кривичних дела описаних у ставу IV под тачком 5, 6, 8. и 9. изреке ове пресуде, док је у погледу кривичног дела описаног у ставу I тачка 1. (тешка крађа на дрзак начин из члана 204 став 1 тачка 3 ЗКП), признао радње извршења које је предузео у кући оштећеног ДД дана 25.01.2021. године, с тим што је оспорио правну квалификацију дела наводећи да су улазна врата куће била откључана и висину прибављене противправне имовинске користи, а везано за кривично дело разбојништво из члана 206 став 1 КЗ у вези члана 33 (описаног у ставу II тачка 2), оспорио је висину прибављене имовинске користи.

Супротно жалбеним наводима, првостепени суд је дао правилну оцену одбране окривљених и изведених доказа током поступка, како посебно тако и у међусобној вези и извео јасне чињеничне и правне закључке, да су окривљени на начин, у месту и радњама како је то описано и извршили кривична дела ближе описана у изреци побијане пресуде и о томе изнео јасне и аргументоване разлоге које прихвата и овај суд и на исте упућује.

У жалбама се не указује на постојање неке чињенице, околности или доказа који нису били цењени од стране првостепеног суда, а који би довели у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања, већ се износи сопствена оцена изведених доказа и одбрана окривљених, што је све првостепени суд имао у виду и по налажењу овог суда правилно оценио и за своје закључке дао јасне, логичне и у свему прихватилјиве разлоге.

Међутим, основано је указивање у жалби браниоца окривљеног АА, да је у погледу кривичних дела тешка крађа из члана 204 КЗ, првостепени суд погрешно поступио када иста није правно квалификовао као једно продужено кривично дело тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ у вези члана 33 КЗ и члана 61 КЗ, с обзиром да су испуњени услови за примену института из члана 61 КЗ, имајући у виду јединствен умишљај окривљеног, истоврсност предмета дела, коришћење исте ситуације или истог трајног односа, па је у том смислу другостепени суд делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног АА, противправне радње окривљеног описане у ставу I тачка 1, ставу IV тачка 5, ставу V тачка 6, 7, 8 и 9 правно оценио као једно продужено кривично дело тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ у вези члана 33 КЗ и члана 61 КЗ, за које кривично дело му је утврдио казну затвора у трајању од 3 (три) године. Другостепени суд је окривљеном АА за кривично дело разбојништво из члана 206 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ, утврдио казну затвора у трајању од 2 (две) године налазећи да је казна затвора у трајању од 3 (три) године превисоко утврђена, задржао као правилно утврђене казне затвора за продужено кривично дело посебни случајеви фалсификовања исправе из члана 356 тачка 5 у вези члана 355 став 2 у вези става 1 КЗ у вези члана 33 и члана 61 КЗ, у трајању од 1 (једне) године и 7 (седам) месеци и за продужено кривично дело неовлашћено коришћење туђег возила из члана 213 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ и члана 61 КЗ, у трајању од 1 (једне) године, па га је применом одредби о стицају сходно члану 60 КЗ, осудио на јединствену казну затвора у трајању од 7 (седам) година и 6 (шест) месеци, уз урачунавање времена проведеног у притвору од 11.02.2021. године до 20.04.2022. године.

Приликом одлучивања о казни, а делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног ББ, другостепени суд је у односу на овог окривљеног преиначио првостепену пресуду, с обзиром да је првостепени суд погрешно применио одредбу члана 55а КЗ, којом је прописано да ће суд за кривично дело учињено са умишљајем за које је прописана казна затвора изрећи казну изнад половине распона прописане казне под условом да је учинилац раније два пута осуђен за кривична дела учињена са умишљајем на затвор од најмање једну годину и ако од дана отпуштања учиниоца са издржавања изречене казне до извршења новог кривичног дела није протекло пет година. Да би суд применио одредбу члана 55а КЗ, кумулативно треба да буду испуњена оба услова, а у конкретном случају испуњен је услов из тачке 1. (да је раније два пута осуђен за кривична дела учињена са умишљајем на затвор од најмање једну годину), међутим, из списка предмета произилази да је казну затвора по пресуди Основног суда у Краљеву Кв. 543/15, издржавао у периоду од 25.12.2014. године до 25.11.2015. године, када је отпуштен са издржавања наведене казне затвора, а с обзиром да је кривична дела за која је осуђен побијаном пресудом извршио током 2021. године, дакле након протекла рока од пет година, другостепени суд је применом одредбе члана 54 КЗ, окривљеном ББ за кривично дело разбојништво из члана 206 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ, утврдио казну затвора у трајању од 2 (две) године, за продужено кривично дело посебни случајеви фалсификовања исправе из члана 356 тачка 5 у вези члана 355 став 2 у вези става 1 КЗ у вези члана 33 и 61 КЗ, казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 7 (седам) месеци, за продужено кривично дело неовлашћено коришћење туђег возила из члана 213 став 1 КЗ у вези члана 33 и 61 КЗ, казну затвора у трајању од 1 (једне) године, за кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23 став 1 Закона о јавном реду и миру, казну затвора у трајању од 1 (једне) године, па га је применом одредбе члана 60 КЗ, осудио на јединствену

казну затвора у трајању од 5 (пет) година и 6 (шест) месеци, уз урачунавање временаведеног у притвору од 11.02.2021. године до 04.07.2022. године и на описани начин правилно применио закон делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног. По налажењу другостепеног суда, утврђене казне и јединствена казна затвора је нужна и неопходна, у складу су са тежином извршених кривичних дела и степеном кривице окривљеног као извршиоца ових кривичних дела и истима ће се остварити сврха изрицања кривичних санкција и сврха кажњавања прописана одредбом члана 4 и члана 42 КЗ.

Супротно жалбеним наводима, правилна је одлука првостепеног суда да се оштећени, ближе наведени у изреци пресуде, упуте на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева, као и да окривљени АА, оштећеној ГГ на име имовинскоправног захтева исплати износ од 12.000,00 динара, с обзиром да је током поступка неспорно доказано да је окривљени наведеној оштећеној одузео мобилни телефон у наведеној вредности.

Жалбом браниоца окривљеног АА се указује и на неправилност одлуке о одузимању имовинске користи прибављене кривичним делом, с обзиром да се у изреци и у образложењу пресуде само наводи да се од окривљеног АА и окривљеног ББ, сходно члану 91 и 92 КЗ, одузима имовинска корист прибављена кривичним делом, а да се не утврђује висина прибављене имовинске користи, међутим, у ситуацији када јавни тужилац није изјавио жалбу на првостепену пресуду, другостепени суд само констатује неправилност одлуке у овом делу, налазећи да је наведена повреда у корист окривљених.

Правилна је и одлука првостепеног суда да се окривљени обавезу на плаћање трошкова кривичног поступка на име паушала и осталих трошкова кривичног поступка о којима ће суд одлучити посебним решењем, с обзиром да су окривљени оглашени кривим и да су дужни да надокнаде трошкове кривичног поступка, сходно одредби члана 264 став 1 ЗКП.

Из изнетих разлога, Апелациони суд у Крагујевцу на основу одредбе члана 458 став 1 ЗКП, одлучио је као у изреци у ставу I, а на основу члана 459 и члана 457 ЗКП, као у изреци у ставу II другостепене пресуде.

Записничар
Слађана Живановић,с.р.

Председник већа – судија
Олга Пековић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић